

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z odwołania J.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Krakowie
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 grudnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 15 września 2021 r., sygn. akt III AUa 226/18,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. G. wraz z mężem P. prowadzili działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, w zakresie świadczenia usług reklamowych i marketingowych. Spółka ta została przekształcona w spółkę jawną P.. W 2001 r. wystąpiła do sądu o wszczęcie postępowania układowego, a następnie doszło do zawarcia układu i zatwierdzenia go przez sąd. W 2006 r. układ został uchylony, gdyż spółka nie wywiązywała się z jego postanowień. J. G. zajmowała w spółce stanowisko dyrektora kreatywnego. Decyzją z dnia 19 kwietnia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie, powołując się na przepisy ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2016 r., poz.

963 ze zm.), stwierdził, iż J. G., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od 31 grudnia 1998 r. do 31 stycznia 2006 r. oraz od 1 sierpnia 2006 r. W uzasadnieniu powyższej decyzji ZUS podał, iż wnioskodawczyni od 31 grudnia 1998 r. „do nadal” prowadzi działalność gospodarczą. Z tego tytułu dokonała zgłoszenia do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Z wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego wynika, iż jest współnikiem spółki P. spółka jawna. W okresie od 1 lutego 2006 r. do 31 lipca 2006 r. posiadała inny tytuł do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą działalność gospodarczą – mężem. Na tej podstawie powyższy płatnik składek złożył za odwołującą się raporty rozliczeniowe ZUS RCA za okres od 02/2006 r. do 07/2006 r. Tytuł ten zwalniał wnioskodawczynię z obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym ze względu na prowadzenie działalności gospodarczej. W odwołaniu od powyższej decyzji J. G. wniosła o jej zmianę poprzez ustalenie, iż w okresie od 31 grudnia 1998 r. do 31 stycznia 2006 r. oraz od 1 sierpnia 2006 r. nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Zarzuciła naruszenie art. 8 ust. 6 pkt. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez przyjęcie, iż współnik spółki jawnej podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym w okresie zarejestrowania spółki, podczas gdy wykładnia tych przepisów wskazuje, iż podleganie ubezpieczeniom społecznym jest ściśle związane z faktem prowadzenia przez spółkę działalności. Niespornym jest, iż wnioskodawczyni od 1 lutego 2006 r. do 31 lipca 2006 r. podlegała ubezpieczeniu jako osoba współpracująca z osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą. Z tego tytułu płatnik składek złożył za nią raporty rozliczeniowe ZUS RCA za okres od lutego 2006 r. do lipca 2006 r.

Sąd Okręgowy po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2017 r. w Krakowie na rozprawie sprawy J.G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie o podleganie ubezpieczeniu na skutek odwołania J.G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie z dnia 19 kwietnia 2017 r., nr [...], zmienił częściowo zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ustalił, iż J. G. nie podlegała z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jako współnik spółki

jawnej P. ubezpieczeniom społecznym od 1 sierpnia 2006 roku a w pozostałym zakresie odwołanie oddalił (wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., VII U 1748/17). Na potrzeby rozstrzygnięcia Sąd ten zdefiniował pojęcie osoby prowadzącej działalność pozarolniczą. W rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej. W odniesieniu do wspólników spółek jawnych obowiązek podlegania ubezpieczeniom powstaje od dnia uzyskania statusu wspólnika tej formy organizacyjnoprawnej i trwa do dnia utraty tego statusu, o ile nie zachodzą inne sytuacje, z których wynikałoby ustanie obowiązku podlegania z tego tytułu. Rozpoczęcie działalności gospodarczej oznacza faktyczne jej podjęcie i z zaprzestaniem łączone jest zakończenie działalności. Chodzi tutaj o realne prowadzenie działalności w celu zarobkowym. Wykonywanie działalności pozarolniczej w rozumieniu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej oznacza rzeczywistą działalność o cechach określonych w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (obecnie ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców), a więc działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Postępowanie dowodowe wykazało, że przedmiotowa spółka faktycznie prowadziła taką działalność do 2006 r., po którym to czasie nie zawierała nowych kontraktów i nie osiągała żadnych przychodów. Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Krakowie. Wyrok ten zaskarżył w całości, zarzucając mu naruszenie prawa materialnego przez błędną interpretację art. 13 pkt 4 w zw. z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, polegającą na przyjęciu, że wspólnicy spółki jawnej podlegają ubezpieczeniu w sytuacji, gdy spółka ta w rzeczywistości prowadzi działalność gospodarczą, podczas gdy wspólnicy spółki jawnej nie prowadzą jakiegokolwiek działalności z tytułu uczestnictwa w spółce, gdyż to spółka występuje w obrocie prawnym i to ona jest stroną w stosunkach prawnych. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania za obie instancje. W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że Sąd Okręgowy ustalił, iż obowiązek ubezpieczenia wspólnika

spółki jawnej jest tożsamy z ubezpieczeniem osoby prowadzącej działalność gospodarczą i oparł swoje rozstrzygnięcie na stwierdzeniu, że od 2006 r. spółka jawna P. faktycznie zaprzestała działalności, zważywszy, że Sąd pominął zupełnie okoliczność, że odwołująca nie prowadziła działalności gospodarczej, lecz była współnikiem spółki, a wspólnicy spółki jawnej nie prowadzą samodzielnej działalności z tytułu uczestnictwa w spółce, gdyż to spółka występuje w obrocie prawnym i jest stroną stosunków prawnych. W odpowiedzi na apelację odwołująca się wniosła o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów prowadzonego postępowania.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za uzasadnioną. Zasadniczy spór dotyczył tego, czy odwołująca, będąca współnikiem spółki jawnej, podlega obowiązkowi ubezpieczeń społecznych w okresach objętych zaskarżoną decyzją. Zdaniem Sądu Okręgowego występuje tutaj domniemanie prowadzenia działalności gospodarczej z racji wpisu spółki do Krajowego Rejestru Sądowego, co skutkowało tym, że nie można było uznać, aby we wskazanym w decyzji okresie istniał tytuł do podlegania przez odwołującą obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska, że nieprowadzenie działalności gospodarczej przez spółkę jawną ma ten skutek, iż wspólnik takiej spółki nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. W przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że podstawą powstania obowiązku ubezpieczenia jest faktyczne wykonywanie działalności pozarolniczej, co oznacza, iż wykonywanie tejże działalności to rzeczywista działalność zarobkowa wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. W konsekwencji, prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej przez osobę fizyczną o tyle stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu, o ile faktycznie osoba ta działalność tę wykonuje, choć stopień natężenia jej aktywności oraz osiągania korzyści może być różny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z treścią art. 25¹ § 1 k.s.h. spółka jawna powstaje z chwilą wpisu do rejestru, zaś w art. 84 § 2 k.s.h. przewidziano, że rozwiązanie spółki następuje z chwilą wykreślenia jej z rejestru. Zważywszy, że spółka jawna P. wpisana była do KRS i nie doszło do jej wykreślenia, a jedynie do KRS zostało zgłoszone zawieszenie działalności spółki, to w okresach objętych zaskarżoną

decyzją istniała podstawa do podlegania przez odwołującą obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, a podstawa ta nie była uzależniona od prowadzenia lub nieprowadzenia działalności gospodarczej przez samą spółkę. Zmiana przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie przemawia w żaden sposób za stanowiskiem prezentowanym przez odwołującą się, a podzielonym przez Sąd pierwszej instancji, co do związku pomiędzy rzeczywistym prowadzeniem działalności gospodarczej przez spółkę jawną i tytułem do podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym przez wspólnika takiej spółki.

Skargę kasacyjną wniosła J. G.. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 13 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 września 2021 r. w zw. z art. 8 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez ich błędną wykładnię i uznanie, że zasady obliczania okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym wspólników spółek jawnych są inne niż zasady obliczania tych okresów dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą podczas, gdy reguły językowe, logiczne i techniki prawodawczej zastosowane przy wykładni przepisu art. 8 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazują, iż za osoby prowadzące działalność gospodarczą uznaje się tak przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców, jak i m.in. wspólników spółki jawnej a obliczanie okresów ubezpieczeń społecznych dla wspólników spółki jawnej do wprowadzenia przepisów nowelizujących odbywa się według takich samych zasad jak dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, a więc zgodnie z treścią art. 13 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w brzmieniu sprzed dnia 18 września 2021 r. od momentu faktycznego rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej do momentu jej faktycznego zakończenia, a to wobec braku ustanowienia w przepisach powołanej ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji innych zasad obliczania tych okresów dla wspólników spółek jawnych. Na zasadzie art. 398⁹ pkt 1 i 2 k.p.c. wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania, albowiem w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w zakresie sposobu wykładni powołanych w skardze przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w

zakresie reguł ustalania okresów ubezpieczenia dla wspólników spółki jawnej według przepisów obowiązujących do dnia 18 września 2021 r., które również budzi rozbieżności w orzecznictwie. Zatem na zasadzie art. 398¹⁶ k.p.c. wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i oddalenie apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca, powołując się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, nie wykazała faktycznego spełnienia tych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i pkt 2). Ten sam problem prawny dotyczący sposobu wykładni powołanych w skardze przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych („ustawa systemowa”) w zakresie reguł ustalania okresów ubezpieczenia dla wspólników spółki jawnej według przepisów obowiązujących do dnia 18 września 2021 r., nie może być istotnym zagadnieniem prawnym, charakteryzującym się „nowością” i jednocześnie stanowić przedmiot rozbieżnej wykładni w orzecznictwie bądź wypowiedziach doktryny (m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., III SK 2/14). Postępowanie kasacyjne nie powinno być też postrzegane jako „kolejna instancja dochodzenia praw”. Podstawowym celem postępowania kasacyjnego nie jest bowiem korekta orzeczeń wydawanych przez sądy powszechne, lecz ochrona interesu publicznego poprzez zapewnienie jednolitej wykładni przepisów oraz wkładu Sądu Najwyższego w rozwój prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2008 r., III UK 6/08). Postępowanie kasacyjne pozwala jednakże na wyeliminowanie z obiegu prawnego orzeczeń, które, jakkolwiek prawomocne, dotknięte są istotnymi uchybieniami. Ostatnie, ale nie najmniej ważne z perspektywy konstytucyjnej (art. 183 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej) zagadnienie wpływa z okoliczności, że

poprzez postępowanie kasacyjne urzeczywistnia się funkcja Sądu Najwyższego jako sądu sprawującego nadzór nad działalnością sądów powszechnych w zakresie orzekania.

Analizując przedmiotową sprawę w zakresie powyżej wymienionych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, to zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (wcześniej ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej), zaś zgodnie z art. 8 ust. 6 pkt 4 tej ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się między innymi wspólników spółki jawnej, a z punktu widzenia przedstawionego przez skarżącą powyższego zagadnienia na wstępie zakres stosowania ustawy jest kluczowy. Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy systemowej osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszone. Od dnia 18 września 2021 r. z zakresu stosowania powyższej normy zgodnie z art. 13 pkt 4b wyłączono między innymi wspólników spółki jawnej, którzy podlegają ubezpieczeniom od dnia wpisania spółki do Krajowego Rejestru Sądowego albo od dnia nabycia ogółu praw i obowiązków w spółce do dnia wykreślenia spółki z Krajowego Rejestru Sądowego albo zbycia ogółu praw i obowiązków w spółce, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności przez spółkę zostało zawieszone. Przechodząc zatem do rozważań prawnych, powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (postanowienie Sądu Najwyższego, z dnia 26 października 2022 r., I CSK 3430/22). Nie istnieje potrzeba

wykładni przepisów prawnych, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2021 r., III USK 84/21).

W skardze kasacyjnej podniesiono „Wbrew wykładni powołanych przepisów dokonanej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wspólników spółki jawnej nie można było na gruncie przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązujących do 18 września 2021 r. traktować inaczej niż przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców. Skoro bowiem ustawodawca pod pojęciem „osób prowadzących działalność gospodarczą” wskazał kilka kategorii podmiotów, a w przepisie art. 13 ustawy (ani w żadnym innym jej przepisie) nie dokonał żadnego rozróżnienia co do okresów podlegania ubezpieczeniom owych poszczególnych kategorii podmiotów to traktowanie odmiennie przedsiębiorców i wspólników spółek jawnych nie znajduje żadnego uzasadnienia. Wynika to wprost z literalnej wykładni tych przepisów, a także zasad logiki i zasad techniki prawodawczej. Jakikolwiek różnicowanie sytuacji prawnej tych kategorii osób prowadzących działalność gospodarczą nie znajdowało uzasadnienia”. Przytoczone przepisy art. 8 ustawy systemowej jednoznacznie odróżniają pojęcie tytułu ubezpieczeniowego, którym jest „prowadzenie pozarolniczej działalności” oraz prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców. Rozróżnienie tych dwóch pojęć jest kluczowe w kontekście ustalenia okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym przez osoby będące wspólnikami niektórych spółek – w tym również spółki jawnej. Prowadzenie pozarolniczej działalności przez wspólnika polega wyłącznie na legitymowaniu się takim statusem. Nie ma natomiast znaczenia fakt, czy spółka faktycznie działalność gospodarczą prowadzi czy też zaprzestała jej prowadzenia. Takie stanowisko jest jednoznacznie przyjmowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2020 r., I UK 337/19, LEX nr 3054462, czy wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2020 r., II UK 295/18, OSNP 2021 nr 4, poz. 43; z dnia 28 stycznia 2021 r., I USKP 1/21, OSNP 2021 nr 12, poz. 136; z dnia 16

czerwca 2005 r., I UK 335/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 630). Od prowadzenia pozarolniczej działalności poprzez posiadanie statusu wspólnika jednej spółek wymienionych w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej należy odróżnić posiadanie tego tytułu na podstawie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy Prawo przedsiębiorców. W takiej sytuacji tytuł ubezpieczeniowy wynika z rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej – nie zaś samego wpisu do rejestru (CEIDG) tj. posiadania formalnego statusu przedsiębiorcy. Takie pojmowanie przepisu art. 13 pkt 4 ustawy systemowej względem ubezpieczonych, o których mowa w art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy również nie budzi wątpliwości w orzecznictwie (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2021 r., II USKP 5/21, LEX nr 3119601; z dnia 21 kwietnia 2021 r., II USKP 43/21, OSNP 2022 nr 9, poz. 89; z dnia 10 maja 2022 r., I USKP 100/21, LEX nr 3435868). Odmienność sytuacji wspólnika i prowadzącego działalność gospodarczą jest na tyle istotna, że uniemożliwia zastosowanie orzecznictwa dotyczącego jednej z grup względem drugiej.

Dokonując subsumpcji z okoliczności sprawy wynika, iż Skarżąca była osobą prowadzącą pozarolniczą działalność jako wspólnik spółki jawnej. Z tego powodu nie można podzielić cytowanego już stanowiska, że ustawodawca „(...) w przepisie art. 13 (ani w żadnym innym przepisie) nie dokonał żadnego rozróżnienia co do okresów podlegania ubezpieczeniom owych poszczególnych kategorii podmiotów, to traktowanie odmienne przedsiębiorców i wspólników spółek jawnych nie znajduje żadnego uzasadnienia.” Po pierwsze bowiem ustawodawca nie wskazał kilka różnych podmiotów pod pojęciem „prowadzący działalność gospodarczą”. Zamiast tego rozróżniono podmioty prowadzące pozarolniczą działalność, spośród których tytuł jednych wynika z posiadania formalnego statusu – choćby dlatego, że oni sami nie są przedsiębiorcami (lecz spółki, których są wspólnikami – przyjęcie art. 8 k.s.h. zamknęło pewien rozdział, gdy spółki osobowe, w tym w szczególności omawiana - nie były traktowane jak podmioty prawa, ale jako przedmiot wspólności łącznej), zaś dla innych jest ściśle związane z czynnościami faktycznymi podejmowanymi w ramach prowadzenia przedsiębiorstwa. Spółki osobowe są podmiotami prawa, zatem mają zdolność prawną. Oznacza to, że mogą w pełnym zakresie uczestniczyć w obrocie gospodarczym, być podmiotami stosunków prawnych.

To rozróżnienie nie tylko uzasadnia różne traktowanie wspólników i przedsiębiorców, ale sprawia, że odmienna wykładnia art. 13 pkt 4 ustawy systemowej – nawet przed zmianami z 2021 r. względem wspólnika i przedsiębiorcy była niezbędna. Powracając do oceny występowania w sprawie przesłanki przyjęcia do rozpoznania wskazanej w skardze, wypada stwierdzić, że przywołany w niej wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 kwietnia 2016 r., III AUa 1126/15, nie tylko nie świadczy o występowaniu rozbieżności w orzecznictwie w zakresie podlegania ubezpieczeniom przez wspólnika spółki przed zmianą z 2021 r., co nie jest w sprawie w ogóle relewantny, ponieważ dotyczy prowadzących pozarolniczą działalność w formie prowadzenia działalności gospodarczej. Warto wobec tego przypomnieć, że brak jest podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli rzekome rozbieżności w interpretacji prawa wynikają z odmiennych stanów faktycznych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2011 r., III PK 48/11). Podobnie o rozbieżności w orzecznictwie nie może świadczyć wydanie w sprawie odmiennego wyroku przez Sąd Okręgowy – instancyjność w znaczeniu konstytucyjnym rozumiana jest jako „układ otwierający kontrolę orzeczenia sądu pierwszej instancji przez sąd wyższego rzędu na skutek wniesienia środka odwoławczego” - na tym jednak polega kontrola instancyjna, aby pierwotne rozstrzygnięcia poddawać kontroli.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.